

Reisverslag 6 SKADI World Tour

Wat een strop de drop is op!!

Het is stormachtig, de regen klettert op de Skadi, en samen met extreem hoog tij door de unieke stand van maan en planeten bulkt de zee tegen de stranden van Póvoa de Varzim aan en over de dam die de jachthaven beschermt. Het is steeds rond 21 graden geweest vaak oplopend naar 26 graden, en in de wind en regen ook nog 19 graden, herfstbeleving in zwembroek.

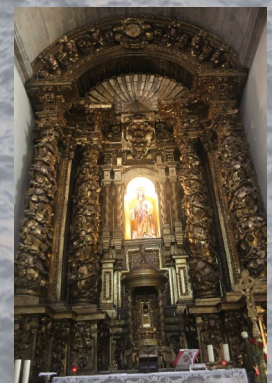

Over de haven van Bermeo in het prachtige Baskenland hebben wij een negatieve kritiek ingediend bij de redactie van Reeds Almanac, waarop direct begripvol en enthousiast werd gereageerd met het verzoek de situatie te tekenen en de belofte dat zij in hun volgende uitgaven vermelding zullen maken van de slechte haven en het slechte management, dat hierop niet goed inspeelt, opdat zeilers deze haven mijden. Men meldde blij te zijn met onze reactie en wij zullen zeker van situaties in havens die anders zijn dan beschreven in de Almanac, een betere schets geven en andere zeilers aansporen dit ook te doen.

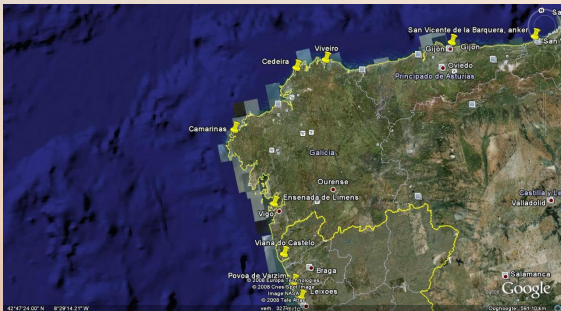
In de 5 maanden die we gevaren en gereisd hebben, hebben we al 5 keer “stil” gelegen in verband met een overtrekkende depressie met veel wind en regen. Dat was voor het eerst in Calais, daarna Dieppe, La Turballe, Getxo en A Coruña en nu in Póvoa de Varzim is dat de 6^e keer. Als je zo langzaam afzakt naar de Algarve kom je onvermijdelijk in regen of stormachtige dagen terecht. Ook hebben we de indruk dat we enigszins door de grens van goed en minder goed weer/temperatuur achterna gezeten worden. Elke keer als wij 100 km zuidelijker gaan komt die grens na een paar weken weer vlak bij ons te liggen. Om in ons tempo met zeer weinig kans op slecht weer, in de Algarve te geraken, zou je begin mei moeten vertrekken uit Vlissingen en sneller doorvaren dan wat wij nu gedaan hebben, dat is onze conclusie. Een andere mogelijkheid is, om net zoals René Cossaer van de Viking of Redhills, nog veel langzamer te varen. Hij is bijvoorbeeld 1 heel jaar met zijn vrouw in de Golf van Morbihan gebleven.

Maar zo is het niet gegaan en we zouden het niet anders hebben willen doen. We hebben, door geduldig zijn, de mooiste belevenissen gehad en de uniekste landschappen kunnen zien, vanaf zee of vanaf land. Een auto gehuurd, wandeltochten ondernomen en veel gefietst. Heel veel historie hebben we gelezen en bewijzen van gezien, en ontzettend veel indrukken gekregen waar onder bijvoorbeeld van Santiago de Compostella. Zoveel zelfs dat we even een pauze zouden moeten inlassen om nóg eens te beleven wat we allemaal al beleefd hebben en alles een beetje te laten “neerdalen in je brein”.

En die pauze komt ook, mede opnieuw door het geduld. In december zullen wij aankomen in Albufeira. We hebben onszelf meermalen afgevraagd wat we willen: overwinteren of niet. Hier in Portugal is het in de winter nog steeds niet koud en als je in Nederland met 16 graden kunt zeilen, waarom dan niet in de Algarve? Maar...als overwinteren zodanig voordelig is qua havengeld... waarom dan niet. En nu speelt dus ook opeens de vraag: willen we toch even een pauze in de "wereldreis" van tot nu toe zowaar 1700 mijl en 54 havens (wereldplekken)?

De beslissing om niet nu over te steken naar Gran Canaria om de vrienden van Twix en Chimo uit te zwaaien bracht ook de definitieve beslissing om de Middellandse Zee in te gaan.

Ondertussen hebben wij Galicië bezocht. De kaart van zowel Baskenland als Galicië hangt aan de muur: geen mooier land tot dusverre dan de kusten van deze provincies waarbij het beleven van de cultuur, de vriendelijkheid en openheid van de mensen een evenzo grote rol speelt. Galicië, een land met een grote geschiedenis, door Kelten, Vikingen, Visigoten, Sueven, Romeinen en Moren veroverd en overal zijn sporen van die beschavingen te vinden. Steeds groter is het besef dat o.a. hier de bakermat van onze huidige beschaving ligt, wanneer wij havens

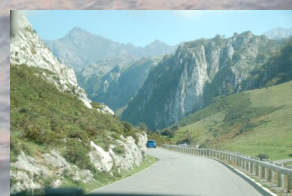
en steden bezoeken en achterland waar de fundamenten te vinden zijn van aquaducten (kilometers lang hier bij Póvoa), en waar handelsroutes zijn ontstaan, over zee en over land. Vele volkeren hebben Galicië gekozen als nieuw land.

Het verdere verloop van onze tocht vanaf Baskenland

Op 15 september kwamen we Getxo aan de Cantabrische Zee binnen varen, na het grote afzien in Bermeo's zogenaamde haven en in Getxo hebben de havenmeesters ons een veilige box aangewezen, om de opnieuw aanzwellende storm te weerstaan. Niet eerder zijn we zo goed in de gaten gehouden en is men zó behulpzaam geweest. De nieuwe jachthaven van Getxo ligt aan de promenade waaraan prachtige Baskische landhuizen en kleine paleizen uit de jaren 20 van de vorige eeuw, zijn gelegen, ontworpen door de beroemde architect Ignacio Manuel Smith. Tijdens ons verblijf in Getxo kwamen Jan en Miriam bij ons op bezoek. We hebben samen Bilbao bezocht, waar Jan zich helaas niet lekker begon te voelen en de metro terug naar de haven nam om op de Skadi even rust te nemen. Na twee dagen Bilbao en Getxo zijn zij met ons meegevaren naar Laredo, van waar zij de bus naar het vliegveld namen om weer terug te keren naar huis.

Daarna deden we Santander aan. De stad die zich kenmerkt door de goudgele stranden aan een azuurblauwe baai en die bekend raakte, doordat zij de favoriete badplaats van de Spaanse koningen was. We hebben 90 mijl, met de motor aan, naar Gijón gevaren wat eigenlijk best ver is. Gijón ligt in de derde noordelijke provincie van Spanje genaamd Asturië en is nog steeds een prinsdom. Asturië neemt in de Spaanse geschiedenis een bijzondere plaats in, omdat het in de middeleeuwen het enige christelijke gebied was toen de rest van het Iberisch Schiereiland Moors bezit was. Tijdens de tocht doemde het gebergte van de Picos de Europa al op en nadat Annelies over dit landschap e.e.a. in de Trotter reisgids had gelezen, waren wij vastbesloten een auto te huren om dit bergmassief te verkennen. En dit is een geweldige beleving geworden waarna Annelies, als liefhebster van bergen, uitriep: hier wil ik ooit een auto-vakantie houden en de bergwandelingen ondernemen.

In Gijón hebben wij de Belgische Henrique en Claude ontmoet van het klassieke zeiljacht La Vereña, ook de Duitsers Friedrich en Claudia van het zeiljacht Eden en in Viveiro lag het jacht Viking of Redhills waarop de Belgische René Cossaer overwintert.

En zo kom je mensen tegen die in hetzelfde tempo varen, de zogenaamde tweede lichter vertrekkers, want de eerste zijn snel overgestoken naar A Coruña en naar de Canarische Eilanden. En hier speelt een andere emotie een rol, die van de beschouwers en trekkers, heel leuk om te ontmoeten en ervaringen mee te delen. Ook in deze tweede lichter zie je weer verschillen, de Eden ligt ondertussen al in Portimao terwijl wij met de Vereña langzaam verder trekken. Momenteel liggen we in Póvoa de Varzim naast een Noors schip met een Israëlische/Noors gezin, dat net als wij rustig doorvaart. Hun einddoel is uiteindelijk Israël waar wij, zoals het er nu uitziet, niet zullen komen.

We moeten toch wel hele grote stukken varen met de motor aan. Het begint iedere keer zo te worden dat het ofwel stormt ofwel windstil is. Je wilt niet varen met windkracht 6 -7 en dus vallen we in het andere uiterste. De "swell" of oceaandeining is iets waar sommige mensen een beetje huiverig voor zijn, net zoals wij in het begin. Maar in de meeste gevallen is de deining van 2 meter geen probleem meer. In de verte komt de muur van zee aanrollen en tilt het schip op en weg is-ie.

Meer prachtig dan beangstigend. De vertrekkers die wij om ons heen zijn tegengekomen zeggen nu ook beter bekend te raken met dit verschijnsel en het verschil te kunnen zien tussen windgolven, korte steile en vlak op elkaar volgende golven, en deininggolven: hoge glooiende golven met grote tussenpozen (groter dan 10 seconden). Helaas hebben wij sinds Bretagne geen dolfijnen meer gezien, wel een partij bijzondere kwallen en een maanvis. Echter opeens in de haven van Vigo kwam een verdwaalde dolfijn even om de boot heen "buurten".

In A Coruña (tegenwoordig verbasterd tot La Coruña) ontmoetten we Patrick van het aluminium schip de Rih Malti en gezamenlijk bezochten we Santiago de Compostella waar we, zoals de boeken vertellen, veel pelgrims tegenkwamen en waar je eveneens heel goed Tapas kan eten, een Cerveza kan drinken en vooral ... veel kan bidden. Een tikje commercieel is het geloof in de Apostel Jacobus de Meerdere en in God hier wel. Wat weinig mensen weten is dat De pelgrimsroute nog doorloopt tot Fisterra (Kaap Finistère) waar de pelgrims hun rituele bad in zee namen (flink koud water in Galicië).

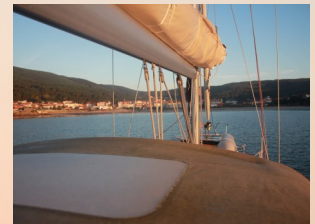
Na de ruige gebergtes van de Picos de Europa en het lieflijke beboste heuvellandschap van Viveiro en de Riá de Cedeira, komen we langs de grillige rotskusten waar Galicië zo om bekend staat. Kapen dalen loodrecht in zee af, en tussen de prachtige gekartelde kusten bevinden zich de riá's, de estuaria 's die helaas ten onrechte vergeleken worden met fjorden, want fjorden zijn ontstaan waar gletsjers zeewaarts omlaag schuurden en riá's danken hun ontstaan en vorm aan de Atlantische Oceaan die miljoenen jaren gestaag tegen deze kusten beukte. Waar een riviermond voor een opening zorgde in de kust ontstond dan een riá. De hele noordwestkant van Galicië wordt de kust van de dood genoemd, de Costa da Morte. Toen wij aanlegden in de haven van Muxía konden we van dichtbij genieten van het schouwspel van de woeste zee, die hier op de kust beukt en zagen we de riffen voor de kust, waar schepen zo voor moeten oppassen. Deze kusten zijn helaas veel bekend geworden door grote ongelukken met schepen waaronder enkele olietankers. Prachtige kustroutes lopen over kliffen

en door de lieflijke dorpjes en uitgestrekte bossen van de riá's heen. Hier is het land nog niet overspoeld door toerisme en de mensen treden je onbevungen tegemoet met een open lach en geweldige dienstbaarheid: hier is dat vanzelfsprekend.

Voor de miljoenen buitenlanders die zich bij Spanje het landschap voorstellen van Don Quichot, en de miljoenen toeristen die van Spanje alleen de Middellandse Zeekust kennen, is Galicië, met zijn Atlantisch landschap, land van duizend rivieren, van weiden en autochtone bossen, een hele nieuwe ervaring. Deze natuur in maagdelijke staat biedt de basis voor de grote mate van biodiversiteit met unieke soorten, zoals de eendenmosselen die groeien op rotsachtige uitstulpsels in zee, de lamprei (ook wel prik genoemd), een kaakloze vis, met aanblik van levend prehistorisch fossiel, of de duizenden wilde paarden, die vrij leven in de Galicische bergen.

Vanwege het prachtige weer hadden we het geluk om te kunnen ankeren in nog 2 riá's. Deze wens die Peter al had uitgesproken tegen vrienden en bekenden is uitgekomen dankzij ons lage tempo. We zien La Vereña telkens weer en zullen hen zeker, in Albufeira ontmoeten mochten wij elkaar onderweg uit het oog verliezen. Patrick is ondertussen al in Albufeira aangekomen.

Ondertussen kwam de grens van Portugal in zicht. Zeilend konden we naar Baiona varen en samen met la Vereña schoven we een haven op naar Vigo. Op 20 oktober kwamen we aan in Viana do Castelo voor ons de eerste Portugese haven en ons 5e buitenland.

Nu liggen we in de haven van Póvoa de Varzim, in de storm, te wachten tot we door kunnen varen naar Lissabon, via Figueira do Foz, Nazaré en Péniche de Cimo. In Lissabon lassen we een korte "pauze" in om naar Nederland te gaan. Thea en Leo komen in die tussentijd op de Skadi passen en op de katten. Als we terug komen varen wij weer door naar de Algarve. We hebben een ligplaats in Albufeira gereserveerd, waar we uiterlijk medio december hopen aan te komen om daar 3 maanden bij te komen van alle indrukken die we het afgelopen half jaar hebben opgedaan en ons voor te bereiden om het eerste jaar in de Middellandse Zee, een begin te maken met het samenstellen van een reisboek, Portugees te leren en vooral veel te zien en te genieten van Portugal.

En waar we ook nog heel veel van genieten:

Vanuit Albufeira komt onze volgende nieuwsbrief.

Adeús, do navio à vela Skadi!

Annelies en Peter